

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๓ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

ว่างจากกิเลสภายในใจว่างหมด

เขาเขียว ชลบุรี มีกุฏิสามหลังหรือสี่หลัง เป็นที่ภาวนาในชั้นดีมาก อยู่บนหลังเขาจริง ๆ เขาเขียว แล้วพวกสัตว์ทั้งหลายชุม พวกหมู เก้ง มีทุกอย่างอยู่นั้น เหมือนว่าสัตว์เหล่านั้นเป็นเพื่อนของพระ มันมาเที่ยวหากินป่วนเปื้อนอยู่ข้างกุฏิพระ มีกุฏิสามสี่หลังเป็นแห่ง ๆ ระยะเวลาเหมาะสมมาก เราขึ้นไปดูจริง ๆ ตั้งใจขึ้นวัดเขาเขียวที่ท่านพฤกษ์อยู่ ไปเที่ยวชอกแซกดูหมด ที่นี้เขาก็โจมตีท่านพฤกษ์ว่าเอาเงินสงฆ์เขาเขียวไปสร้างรีสอร์ท เราก็ไปเห็นเองเลยแถมแฝงเลยทันที ให้มันหายไปเลย ฟาดมันหายไปเลย ปากสกปรกปากอมขี้ หาเรื่องใส่คนอื่น

ที่เขาเขียวก็มีกุฏิสามหลังสี่หลัง เราไปเห็นเองซิ มีทางจงกรม แล้วว่าเอาเงินสงฆ์มันมีโรงงานที่ไหนบนเขาเขียวที่พระอยู่ มีโรงงโรงงาน พอจะมีเงินมาสร้างรีสอร์ทก็ค่อยยังชั่วใช่ไหม นี่โรงงานของท่านมีแต่ทางจงกรมนั่งสมาธิภาวนา อย่างนั้นมันก็ทำนะคนเรา แต่ก็ดี คือเราไปเห็นเอง เรื่องราวที่กำลังโจมตีนั้นมาถึงเรา ก็แก้กันเดี๋ยวนั้นเลย บอกเลยเราไปดูมาแล้ว ว่างี้ละ อย่าโกหกอย่าเป็นปากอมขี้หาเรื่องฟันคนอื่นเราว่า เราปากอมความจริง คือปากอมธรรม ไปเห็นด้วยตาของเราเป็นอย่างนั้น ๆ ชี้แจงเลยออกทั่วประเทศไทย

ที่นั่นเหมาะสมมาก อย่างนั้นละพระที่ท่านได้อรรถได้อรรถมาแจกจ่ายพวกเรา ได้มาอย่างนั้นละ ไม่ได้มาจากตลาดตลิ่ง กระจุกกระจุกกระจุกวัวที่ไหน ท่านได้มาจากที่อดอยากขาดแคลนทีเดียว ลำบากลำบาก คือไปอยู่ในที่ลำบากลำบากเท่าไร จิตมันยิ่งฟิตตัวนะ เข้าในป่าในเขาที่น่ากลัวเท่าไร จิตยิ่งฟิตตัว ๆ ตลอดทั้งวันทั้งคืน สติกับจิตติดกัน แนบเลยเป็นความเพียรตลอดเลย ไม่ว่าสัตว์ว่าเสือเนื้อร้ายที่ไหน ที่กลัว ๆ พอธรรมกับใจเข้ากันแล้ว ไม่กลัว ไม่กลัวอะไรเลย

อำนาจของธรรมสำคัญมาก ขณะก่อนกลัวจนตัวสั่นเลย ไปอยู่ในป่าเสือ กลัว หายใจจะไม่ถึงท้อง มันจะตายเพราะความกลัว กลัวมาก ก็เป็นทำเลของสัตว์ป่า ของพวกเสือพวกนั้นจริง ๆ มันมาได้ทั้งวันทั้งคืน แล้วไปอยู่ในที่เช่นนั้นมันจะไม่กลัวได้ยังไงกลัว นั่นละพอมันกลัวนี้ จิตกับสติติดกันปั๊บ ๆ ไม่ให้ออก ไปหาสถานที่กลัวสิ่งทีกลัว ไม่ให้ออก บังคับให้อยู่ในธรรมอยู่ในจิต เช่นเรามีคำบริกรรมก็ให้อยู่กับคำบริกรรม สติติดแนบไม่ให้คิดออกไปนอกกลุ่มนอกรทาง อันเป็นสิ่งที่น่ากลัว จะทำความเสียหายแก่เรา บังคับไว้ในธรรม ธรรมเป็นคุณ บังคับจิต พอคำบริกรรมกับจิตติดแนบกันแล้วเป็นอันเดียวกัน เป็นธรรมขึ้นมาแล้ว ที่นี้กลัวหาญ

ในขณะที่หลังใจดวงนั้นเวลานั้นแหละไม่มีคำว่ากลัวเลย กล้าหาญชาญชัย แม้ที่สุดเสียทีว่าเป็นสัตว์ที่หน้ากลัวมาก เดินดุ่ม ๆ เข้ามานี้จะเดินไปลูบคลำหลังมันได้นะ ขนาดนั้นละความกล้าหาญของธรรมเวลาเป็น ขณะก่อนกลัวจนตัวสั่น ขณะหลังเป็นอย่างนั้นเลยเป็นมิตรกันไปหมด เพราะฉะนั้นพระกรรมฐานท่านผู้มั่งอรรถมั่งธรรมจริง ๆ ท่านจึงชอบไปหาที่ตัดสันดาน คือตัดสันดานกิเลสตัวมันหลอกให้กลัวนั้นกลัวนี้ เอาธรรมเข้าไปในจิต บังคับสติให้อยู่กับจิตกับคำบริกรรม ถ้าผู้อยู่ในคำบริกรรมนะ

จิตมีหลายชั้น ถ้าชั้นบริกรรมจิตไม่รวม ให้เอาคำบริกรรมกับจิตติดกัน สติบังคับไว้ไม่ให้คิดออกไปสิ่งที่น่ากลัว สักเดี๋ยวอำนาจแห่งธรรมแสดงขึ้นมา ๆ กล้าหาญชาญชัยเดินไปลูบคลำหลังเสียได้เลย ขณะก่อนกลัวจนตัวสั่น ขณะหลังนี่กลายเป็นมิตรเป็นสหายไปหมด ทำได้จริง ๆ เราเป็นแล้ว คือเราตัดเรา เอามาสอนนี้ไม่ได้เอามาเล่น ๆ นะ สอนจริง ๆ เวลากลัวกลัวมากจริง ๆ ไปอยู่ในป่ามันจริง ๆ กลางคืนกลางวันมีแต่สัตว์แต่เสือ ที่นี้ความตั้งใจความระมัดระวัง สติกับจิตติดกันอยู่ก็เป็นความเพียรตลอด

สุดท้ายจิตเมื่อเป็นธรรมในตัวแล้วมันไม่ได้กลัวนะ อ่อนน้อมไปหมด แม้ที่สุดเสียทีเดินมานี้ ทั้ง ๆ ที่ขณะก่อนกลัวเสีย ขณะหลังนี้เสียเดินมานี้จะเดินไปลูบคลำหลังมันได้เลย จิตดวงนี้ละ ได้ทำแล้ว อันนี้เราพูดตามขั้นของจิตนะไม่ได้เป็นขั้นเดียว ชั้นที่จิตยังไม่สงบยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ ต้องใช้วิธีการอย่างนี้ เอาคำบริกรรมติดกับจิต สติติดแน่นไม่ให้มันคิดออกไปหาสัตว์หาเสือหาผีหาอะไรที่เป็นสิ่งน่ากลัว ส่วนมากจิตมันเป็นบ้าของมัน ถ้ากลัวอะไรคิดไปหาแต่สิ่งนั้นละ เข้าใจไหม ว่ากลัวแต่มันเข้าไปหา ถ้าว่ากลัวผีนี่จิตวิ่งเขาไปหาแต่ป่าช้า ถ้ากลัวเสือจิตวิ่งหาแต่เสือ เป็นอย่างนั้นนะ บังคับไม่ให้มันออกไป

ที่นี้พอธรรมบรรลุหัวใจแล้วออกไปคราวหลังไม่กลัวเลย นั้น เราเคยบุกป่าแล้วนั้นละเวลาจะเป็นบ้าสด ๆ ร้อน ๆ เป็นบ้าด้วยการเสาะแสวงหาธรรม ไปเดินจงกรมนี้เหมือนว่าเสือนี้มันหมอบอยู่สองฟากทางจงกรม มีแต่ตัวใหญ่ ๆ ทั้งนั้นจะกินพระชู้ขลาด นี่ทางจงกรมเรา พอจะก้าวเดินจงกรม เหมือนว่าเสือหมอบอยู่สองฟากทางจงกรม จนตัวสั่นนุ่นนะ ดูซินะ นี่วิธีตัดตัวเอง เดินไปนี้มันไปวาดภาพไว้หมดเลย เสือมีแต่ตัวใหญ่ ๆ เสือลมเสือแล้งวาดหลอกเจ้าของ เดินจงกรมนี้จะเดินไปไม่ได้ เสือคอยแต่จะกินพระชู้ขลาดองค์นี้ ๆ

ที่นี้ก็เอาละนะ จะสู้กันละที่นี้ กำหนดให้ดี ๆ ว่า ในแถวที่เสือหมอบอยู่มาก ๆ นี้ ตัวใหญ่ ๆ ตัวไหนใหญ่ที่สุดกำหนดให้ดี มันหากหลอกของมันนั้นละ ว่าตัวนั้นใหญ่ที่สุดไม่มีนะ มันหลอก ใหญ่ที่สุดอยู่ตรงไหน อยู่ตรงนั้น บุกเข้าไปเลย เข้าไปไม่มี หือ หนึ่งนะ นั้น สองเข้าไป เดินตัวไหนใหญ่บุกเข้าไป บุกเข้าไปที่ไหนมันก็ไม่มี ๆ มีตั้งแต่เสือ

สัญญาหลอกเจ้าของ โหย มันหลอกกูนี่ ยิ่งจับได้ๆ แล้วพุ่งเลยทีเดียว เอาถ้ามันไม่กล้าเมื่อไรแล้วไม่อยู่ มันจะเป็นเข้าบ้านเข้าเมือง เขาว่าเป็นพระผีบ้าก็ให้เห็น นั่นเวลาจะเอากันชดกันเลย จนกระทั่งกล้าหาญชาญชัยไม่มีอะไรกลัวในโลกนี้ เดินมาทางจกรมสบายเลย นั่นเป็นอย่างนั้น

นี่เป็นแล้วนะ ได้ตัดเจ้าของแล้ว เวลาเดินจกรมเสื่อหมอบอยู่สองฟากทาง จะกินพระขี้ลาดองค์เดียวนี้ บทเวลาปราบมันด้วยธรรมแล้วไม่มีเสื่อ เสื่อสัญญาหลอกเจ้าของต่างหาก เป็นอย่างนั้นละ คือนิสัยการฝึกทรมานนี้ให้เป็นไปตามนิสัยเจ้าของเอง ครูบาอาจารย์จะสอนจะสอนได้เหมือนว่าไม้ซุงทั้งท่อนให้ไปเลื่อยเอา ดีแผ่ออกไปจะเอาไม่ไปทำประโยชน์ชนิดใด เอา เลื่อยเข้าไปตีแผ่ออกไป เรียกว่าซุงทั้งท่อน พระท่านสอนหรือครูบาอาจารย์สอนสอนรวมๆ ไปเลย เวลาเราไปใช้เราต้องแยกแยะออกไปใช้อย่างนั้นนะ

มันเป็นขั้น ถ้าขั้นมันกลัวสัตว์กลัวเสื่อจิตยังไม่ได้หลักได้เกณฑ์ ให้ใช้คำบริกรรมติดกับจิตไม่ให้เผลอ สติจับกับจิต สักเดี๋ยวก็ความกล้าหาญเกิดขึ้นๆ ที่นี้ไปได้หมด นี่ขั้นหนึ่ง ขั้นที่สอง ถ้าจิตมีสมาธิคือความสงบ จิตให้ติดอยู่กับความสงบ จุดที่เด่นในความสงบอยู่นั้น สติจับไว้ตรงนั้นก็ไม่ว่าง หาย ที่นี้ถึงขั้นวิปัสสนาแยกธาตุแยกชั้นธัสัตว์ แยกธาตุแยกชั้นธัเราทั่วแดนโลกธาตุ เห็นสัตว์เห็นเสื่อแยกเป็นธาตุเป็นชั้นธัไปหมด อะไรเป็นเสื่อ ไล่ไปหาเล็บ หาฟัน หาดาทาอะไร นั่นละเรียกว่าปัญญาใช้กันต่อจากนั้นหมดนะ เป็นขั้น

ถ้ามันหมดในขั้นรูปแล้วมีแต่นามธรรม ประุงเสื่อดับพับ ประุงอะไรดับปั๊บๆ ดับหมดเลย ด้านวัตถุประุงไม่ขึ้น ประุงดับพับ เหมือนฟ้าแลบ ประุงขึ้นแปล็บดับพร้อม จะไปแยกธาตุได้ยังไงเมื่อถึงขั้นนั้น จากนั้นก็ว่างจิตว่าง ที่นี้ว่างว่างไปหมด ประุงสัตว์ประุงเสื่อไม่มี หมด นี่ละการภาวนาเป็นขั้นเป็นตอนนะ การพูดนี้พูดด้วยการดำเนินมาเรียบริ้อยแล้ว พูดจึงไม่ผิด พอไปถึงขั้นว่างนี้มันว่างไปหมด แล้วมันจะกลัวอะไรก็มันว่างไปหมด ประุงเสื่อก็เพียงแย็บเท่านั้น เหมือนฟ้าแลบ ดับพับๆ มันจะไปเป็นรูปร่างของเสื่อให้นำกลัวได้ยังไงไม่เป็น จากนั้นมันก็ว่างไปหมด ว่างๆ ไปหมดเลยจิต จิตว่าง

นี่ว่างหนึ่งนะ ภายในจิตตัวเองยังไม่ว่าง เหมือนกับห้องนี้ มันโล่งมันว่างหมด แต่เจ้าของไปยืนขวางห้องอยู่ห้องมันก็ไม่ว่าง เรายืนตัวของเราเราดูไปที่ไหนก็ว่างๆ แต่ไม่ดูตัวเจ้าของมันก็ยังไม่ว่าง มีคนหนึ่งมาทัก เอ้า ว่าห้องมันว่าง มันยังไม่ว่างนั้นนะ เจ้าของไปยืนขวาง ออกมาชียากให้ห้องว่าง ออกมาปั๊บก็ว่างหมด นี่คำว่าจิตว่าง ว่างข้างนอกๆ ยังไม่ว่างในจิตเอง พออ่อนเข้ามาหาจิต จิตปล่อยวางจิต พริบหมด ว่างหมดเลย นั่น มันว่างนอกว่างในเป็นอย่างนั้นนะ

เหล่านี้ต้องออกมาจากด้านปฏิบัติ เราไปหาในคัมภีร์ไบเบิล ท่านไว้เป็นกลางๆ ผู้ปฏิบัติจะแยกจะแยกออกเป็นกิ่งเป็นแขนงเป็นก้านเป็นกอออกไปเลยๆ แขนงออกไปเลยยิ่งพิสดารมากนะ แยกออกทางด้านปฏิบัติ คัมภีร์ท่านว่าไว้กลางๆ เรานำคัมภีร์ออกมาเป็นต้นฉบับแล้วก็แยกจากคัมภีร์ออกไปแตกแขนงออกไป นั่นละความพิสดารของภาคปฏิบัติเป็นอย่างนั้น รู้อะไรเห็นอะไรเป็นสมบัติของตนๆ ไปพร้อมๆ กัน ไม่เหมือนภาคปริยัติ ภาคปริยัติเรียนมาเท่าไรจำได้ๆ ไม่ใช่สมบัติของตัว จำได้เฉยๆ หลงลืมไปได้สบาย แต่ภาคปฏิบัติรู้ด้วยเป็นสมบัติของตัวด้วย นั่น เป็นชั้น ละกิเลสได้ในขณะนั้นๆ เรื่อย มันเป็นชั้นๆ

จนกระทั่งไปสุดขีดแล้วหมด ละหมด สามแดนโลกธาตุไม่มีอะไรเข้ามาผ่านหัวใจเลย นั่นเรียกว่าสมมุติหมดแล้ว หมดในจิตท่านเรียกว่าจิตว่าง ว่างหมด ข้างนอกก็ว่างข้างในก็ว่าง ว่างจากกิเลสภายในใจว่างหมด ว่างหมด นั่นละท่านว่างโดยแท้ จิตพระอรหันต์ท่านว่างอย่างนั้น ว่างหมดปล่อยหมด การชำระจิตใจด้วยจิตตภาวนาเป็นของเล่นเมื่อไร อัจฉริยะเจ้าของเอง เราไม่เคยได้อัจฉริยะตัวเองนะ ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยว่าได้อัจฉริยะตัวเองตรงไหน มีแต่อันนั้นก็ดีอันนี้ก็ดี เจ้าของเป็นบ๋อยลอยตามเขาไป

ที่นี้พอมานานมันปรากฏผิงขึ้นมานี้แล้วมันมาอัจฉริยะตรงนี้ โห อัจฉริยะมาอยู่ที่นี้ แนะ เลยอัจฉริยะขึ้นที่นี้ สง่างามๆ จากนั้นอันนี้ขยายตัวออกเพราะการอบรมตลอด ยิ่งสว่างไสวยิ่งละเอียดลออยิ่งซึ่งไปเรื่อยๆ ภายในจิตใจ นี้ละจิตตภาวนาเป็นของสำคัญ จากนั้นกิเลสจะมีอยู่เล็กน้อยทั้งหมดเลย พอกิเลสพังแล้วที่นี้ไม่ต้องบอกอาโลโก อุทปาทิ จำตลอดทั้งวันทั้งคืน ที่มัวหมองมืดตื้อเพราะกิเลสเท่านั้น นอกนั้นไม่มีอะไร ต้นไม้ภูเขาไม่ได้มาปิดจิตปิดใจให้มีตื้อหรือมัวหมอง กิเลสเป็นตัวปิดบัง พอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วจำไปหมดเลย อย่างนั้นละการภาวนา

เรื่องนี้เรื่องภาวนานะไม่ใช่ธรรมดา เราจะคิดให้รู้ให้เห็นไม่ได้ ต้องใช้เรื่องภาวนา ภาวนาบุกเบิกความมืดบอดทั้งหลายออก กระจายออกๆ จนกระทั่งจำขึ้นหมดให้พากันจำเอาละเรื่องภาวนาไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ อย่างที่ผู้เจริญนิสัยชอบทางรู้ทางเห็นทางภายนอกอันนี้ อย่างแม่ชีแก้วนั้น นั่นก็รู้ละ เห็นไปหมดเลย พวกเปรตพวกผีพวกเทวบุตรเทวดา อะไรชอกแซกซิกแซกเห็นไปหมด เวลามันรู้รู้อย่างนั้น

อันนี้เป็นไปตามนิสัยนะ ถ้านิสัยไม่รู้นั้นก็ไม่ต้องไปยุ่ง ถ้านิสัยมันไปชอบรู้อแล้วมันหากเป็นไปเองเสาะแสวงเอง แตกแขนงไปเอง ติดพันกันไป ความรู้เหล่านี้ก็กระจางออกไปเรื่อยๆ ถ้านิสัยอย่างนั้นไม่มีก็ไม่ต้องยุ่ง เพราะนั่นไม่ใช่เรื่องแก้กิเลสแก้กิเลสจริงๆ แก้เข้าไปที่หัวใจ อย่างแม่ชีแก้วนี้เก่งทางภายนอก เก่งมากทีเดียว บอกว่าเก่งมากเลย อย่างเรานี้เคลื่อนไปไหนไม่รู้หมด แกอยู่หนุนนะฟังซินะ วัดแกก็อยู่ฝาก

บ้านทางด้านนั้น หมู่บ้านอยู่ตรงกลาง วัดเราอยู่ในป่า นั้นเราก็คือตามนิสัยของเรา แต่ก่อนเด็ดจริง ๆ ใครมายังไม่ได้ว่าจะไปไหนมาไหนไปเลย ไม่มีใครทราบเราจะไปไหน นี่พอเราบ๊อบออกไป ทางนั้นบอกแล้ว พอจ้งหันเสร็จแล้ว ไปแล้วนะวันนี้บอกเพื่อนฝูง ไปแล้ววันนี้

ถ้าแก้ไขความออกไปแก้ก็บอกว่า เย็นไปหมดเลย ถ้าไม่ไขก็บอกว่า ไปแล้ววันนี้ พวกนั้นก็ไปดู ไปแล้ว ที่นี้พอมาแล้ว มาแล้วละถึงแล้ว ตรงเป้ง อันนี้ไม่เคลื่อนเลย การออกการเข้าของเราเนี่ยเรารู้ทุกระยะเลย ว่าไปแล้ววันนี้ ไปจริง ๆ ทั้ง ๆ ที่วัดอยู่คนละทวีป บ้านอยู่นี้ สำนักชีอยู่นั้น วัดเราอยู่นั้น แล้วเราก็คงไม่เคยเกี่ยวข้องกับใครแต่ไหนแต่ไรมา จะไปไหนเราไปของเราเลย รู้จนได้ รู้ เวลามาถึง มาถึงแล้ววันนี้ละ อันนี้ไม่เคลื่อนเลย ไปแล้ววันนี้ก็ไม่เคลื่อน มาแล้วไม่เคลื่อน แก่แก่ความรู้วันนี้

จนกระทั่งพ่อแม่ครูจารย์มรณภาพแก่องให้เลยกลางคืน อย่างนั้นละแก่มั่นยำมาก พอสว่างออกมาแก่องให้ พวกแม่ชีแม่ขาวทั้งหลายในสำนักชีชุมเข้ามา คุณแม่เป็นอะไร ๆ จะเป็นอะไร หลวงปู่เสียแล้วเมื่อคืนนี้ นั่น บอก ร้องให้อยู่คนเดียว ถามว่าเป็นอะไร จะเป็นอะไร เป็นบ้าหรือพวกนี้ จะหว่าแกเป็นบ้า หลวงปู่ท่านเสียแล้วเมื่อคืนนี้ แก่องให้นะ

พอดี ๗ โมงเช้าเขาก็วิ่งมาจากคำชะอี ประกาศทางวิทยุทางนั้นบอกว่า หลวงปู่มันเสียแล้ว เวลาเท่านั้น ๆ ก็วิ่งเข้ามาหาสำนักชี บอกว่าหลวงปู่มันเสียแล้วเมื่อคืนนี้ พวกนี้ร้องให้ตามกันหมด ที่แรกก็ว่าแกเป็นบ้า เข้าใจไหม แก่องให้อยู่คนเดียว พวกนั้นว่า คุณแม่เป็นอะไรหรือ ๆ อยากจะพูดเต็มเม็ดเต็มหน่วยก็คือว่า เป็นบ้าหรือว่าจ้งนแกก็บอก จะเป็นอะไร หลวงปู่ท่านเสียแล้วเมื่อคืนนี้ สักเดียว ๗ โมงเช้าเขาก็มาบอก ร้องให้กันหมดทั้งสำนักชี นั่นแก่มั่นยำมาก

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ใต้ที่

www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th

และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*

และเครือข่ายทั่วประเทศ